

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 35 Pž-6759/2018-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Jagode Crnokrak, predsjednice vijeća, Nikoline Mišković, sutkinje izvjestiteljice te Ane Cvitković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja HAZARDER d.o.o., Obrovac Sinjski, Obrovac Sinjski 109a, OIB 61318305522, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Krka, odvjetnik u Splitu, Starčevićeva 13, protiv tuženika KUHN-Hrvatska d.o.o., OIB 04057188037, Zagreb, Rakitnica 4, kojeg zastupa punomoćnik Marcel Barilar, odvjetnik u Zagrebu, Ilica 191c, radi utvrđenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-321/2017-21 od 5. listopada 2018., u sjednici vijeća održanoj 1. ožujka 2021.

p r e s u d i o j e

Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-321/2017-21 od 5. listopada 2018. i sudi:

1. Utvrđuje se da je nedopustiva ovrha u iznosu od 500.000,00 kn (petstotisuća kuna) sa zateznim kamatama koje teku od 7. veljače 2006. do 31. prosinca 2007. a od 1. siječnja 2008. po stopi od 17% godišnje, a u slučaju promjene stope zateznih kamata prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za osam postotnih poena pa do isplate, na temelju bjanko zadužnice „Sinj, 14.02.2006.“ a koja zadužnica je ovjerena kod javnog bilježnika Josipa Bradarića iz Sinja pod brojem OV-510/06 „U Sinju, 14. veljače 2006.“ te se tuženiku trajno zabranjuje naplata po navedenoj zadužnici s tužiteljevog žiro računa broj 2330003-11000613320 koji se vodi kod Splitske banke d.d. Split.

2. Nalaže se tuženiku u roku od osam dana naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 106.962,00 kn (stošesttisučadevetstošezdesetdvije kune).

3. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 17.600,50 kn (sedamnaesttisučašesto kuna i pedeset lipa).

Obrazloženje

Pobijanom presudom prvostupanjski sud je odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje nedopustivom ovrhe u iznosu od 500.000,00 kn sa zateznim kamatama na temelju

bjanko zadužnice „Sinj, 14. veljače 2006.“, ovjerene kod javnog bilježnika Josipa Bradarića iz Sinja, poslovni broj OV-510/06, uz trajnu zabranu naplate tuženiku po toj zadužnici, kao i tužiteljev zahtjev za naknadu parničnih troškova (točka I. izreke). Odbijen je kao neosnovan i drugi (podredni) tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio od tuženika isplatu iznosa od 855.896,80 kn sa zakonskim zateznim kamatama (točka II. izreke). Tužitelju je naloženo naknaditi tuženiku parnične troškove u iznosu od 130.300,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama (točka III. izreke).

Prvostupanjski sud je u ponovljenom postupku uzimajući u obzir upute iz rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-5346/2014 od 22. ožujka 2017., odlučivao o tužbenom zahtjevu za utvrđenje nedopustivom ovrhe u iznosu od 500.000,00 kn sa zateznim kamatama, na temelju bjanko zadužnice „Sinj, 14. veljače 2006.“. Uz to, odlučivao je i o drugom (podrednom) tužbenom zahtjevu za isplatu iznosa od 855.896,80 kn sa zakonskim zateznim kamatama.

U postupku je utvrđeno da je rješenjem prvostupanjskog suda poslovni broj R1-129/2010 od 4. kolovoza 2010. tužitelju (kao predlagatelju osiguranja) naloženo u roku od 30 dana od primitka prijepisa rješenja pokrenuti parnični postupak protiv tuženika (kao protivnika osiguranja) u kojem će se utvrditi opravdanje privremene mjere – zabrana protivniku osiguranja da izvrši isplatu s računa predlagatelja osiguranja u iznosu od 500.000,00 kn na temelju bjanko zadužnice.

Utvrđeno je i to da su stranke bile u poslovnom odnosu iz ugovora o kupoprodaji, ugovora o najmu te iz ugovora o djelu vezano za servisiranje strojeva koje je obavljao tuženik. Tuženik je (prema njegovim tvrdnjama) spornu zadužnicu aktivirao radi naplate tražbine koju ima prema tužitelju.

Ocjenom izvedenih dokaza (dokumentacija u spisu, saslušanje svjedoka, financijsko vještačenje), prvostupanjski sud je zaključio o neosnovanosti tužbenog zahtjeva u cijelosti (i glavnog zahtjeva i drugog, podrednog zahtjeva).

Tužnikov prigovor valjanosti izjave o prijeboju prvostupanjski sud je ocijenio osnovanim te utvrdio da je tuženik imao tražbinu prema tužitelju u vrijeme aktivacije sporne zadužnice. I nakon aktivacije sporne zadužnice, postoji tužiteljev dug prema tuženiku u iznosu od 63.610,04 kn. Odatle neosnovanost glavnog tužbenog zahtjeva.

Prvostupanjski sud je ocijenio da se nisu ispunile pretpostavke za primjenu pravila stjecanja bez osnove (čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima; „Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO). Odatle neosnovanost podrednog tužbenog zahtjeva.

O zahtjevu za naknadu troškova parničnog postupka, prvostupanjski sud je odlučio primjenom odredaba čl. 154. i 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP).

Protiv ove presude tužitelj je podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da je ovaj sud ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj je u žalbi ponovio razloge koje je iznosio tijekom trajanja postupka pred prvostupanjskim sudom. Tužitelj je istaknuo da iz rezultata obavljenih vještačenja proizlazi da tuženik neosnovano drži njegovu zadužnicu. Po njemu, rezultati vještačenja potvrđuju da je između stranaka proveden prijeboj. Teret dokaza da izjavu o prijeboju nije potpisala tuženikova ovlaštena osoba, bio je na tuženiku, a ne na njemu. Tužitelj se protivio i odluci o parničnim troškovima.

Tužiteljeva žalba je osnovana.

Nakon što je pobijana presuda ispitana na temelju odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a, u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredbi parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da ona nije pravilna i zakonita.

Tužitelj je upućen pokrenuti ovaj parnični postupak radi opravdanja privremene mjere kojom je tuženiku zabranjeno naplatiti iznos od 500.000,00 kn po bjanko zadužnici „Sinj, 14. veljače 2006.“. Tu bjanko zadužnicu ovjerio je javni bilježnik Josip Bradarić iz Sinja pod brojem OV-510/06. Tijekom postupka tužitelj je istaknuo i drugi (podredni) tužbeni zahtjev za povrat neosnovano naplaćenog iznosa od 855.896,80 kn.

Bjanko zadužnicu ovjerenu pod brojem OV-510/06 tužitelj je izdao i predao tuženiku kao jamstvo za uredno ispunjenje obveza iz Ugovora o kupoprodaji od 23. rujna 2005. Riječ je o Ugovor kojim je tužitelj kupio od tuženika bager gusjeničar Komatsu PC 230 HND. Plaćanje kupoprodajne cijene ugovoreno je na način da je tužitelju društvo Locat leasing Croatia d.o.o. Zagreb odobrilo financijski leasing. Vrijednost stroja je bila 1.072.444,64 kn. Od tog iznosa, tužitelj se obvezao 35% (učešće u leasingu – 375.355,62 kn) platiti tuženiku, a ostatak iznosa se obvezao plaćati u ratama davatelju leasinga.

Sadržaj spisa upućuje na to da je tuženik 21. srpnja 2010. poslao na naplatu bjanko zadužnicu ovjerenu pod brojem OV-510/06. Tuženik je to učinio zato što, po njemu, tužitelj nije ispunio svoju obvezu te podmirio iznos učešća iz ugovora o leasingu za bager gusjeničar Komatsu PC 230 HND.

Tuženik je na temelju bjanko zadužnice ovjerene pod brojem OV-510/06, u razdoblju od 9. ožujka 2011. do 12. travnja 2011., naplatio od tužitelja ukupan iznos od 919.506,84 kn. Tim putem tuženik je, osim iznosa učešća iz ugovora o leasingu za bager gusjeničar Komatsu PC 230 HND, naplatio od tužitelja i obveze po računima za najam drugih strojeva (bager gusjeničar Komatsu PC 340 NLC i stroj D65EX-12), kao i za troškove popravka i održavanja strojeva, sve s pripadajućim kamatama. S tim u vezi, tuženik je tvrdio da je bjanko zadužnica ovjerena pod brojem OV-510/06 služila i kao jamstvo ispunjenja obveza iz poslovnog odnosa stranaka u kojem je tužitelju dao u najam dva stroja te vršio usluge popravka više strojeva.

Sporeći istinitost tuženikovih tvrdnji o neispunjenju obveze u vezi s kojom je sporna bjanko zadužnica izdana, tužitelj je u ovom sporu zatražio zaštitu koja se sastoji u zahtjevu za utvrđenjem da je ovrha u iznosu od 500.000,00 kn sa zateznim kamatama na temelju bjanko zadužnice ovjerene pod brojem OV-510/06, nedopustiva, uz trajnu zabranu naplate tuženiku po toj zadužnici.

Tužitelj je zahtjev za utvrđenjem nedopustivosti ovrhe temeljio na tvrdnji da je obveza u vezi s kojom je sporna bjanko zadužnica izdana, (precizno obveza plaćanja učešća iz ugovora o leasingu u iznosu od 375.355,62 kn), prestala prije podnošenja zadužnice na naplatu. Po tužitelju, ta obveza je prestala višestrukom kompenzacijom između tužitelja, tuženika i društva Locat leasing Croatia d.o.o. Zagreb.

Tužitelj je sudu kao dokaz prestanka obveze višestrukom kompenzacijom dostavio izjavu o prijeboju – kompenzaciji od 7. veljače 2006. na iznos od 375.355,62 kn. Tuženik je prigovorio vjerodostojnosti i valjanosti te izjave.

Nakon provedenog dokaznog postupka, prvostupanjski sud je tužbeni zahtjev ocijenio neosnovanim u cijelosti. Naime, prvostupanjski sud je zaključio da tužitelj nije otklonio tuženikov prigovor vjerodostojnosti i valjanosti izjave o prijeboju – kompenzaciji od 7. veljače 2006. Samim time, prema zaključku prvostupanjskog suda nije došlo do prestanka tužiteljeve obveze u vezi koje je izdana sporna bjanko zadužnica.

Međutim, takve zaključke prvostupanjskog suda, ovaj sud smatra pogrešnim. Rezultati dokaznog postupka pred prvostupanjim sudom upućuju na to da su tužitelj, tuženik i društvo Locat leasing Croatia d.o.o. Zagreb sklopili ugovor o prijeboju (višestruku kompenzaciju) od 7. veljače 2006. Time je došlo do prestanka tužiteljeve obveze plaćanja učešća iz ugovora o leasingu za bager gusjeničar Komatsu PC 230 HND u iznosu od 375.355,62 kn.

U slučaju višestrukog prijeboja stranke u osnovi sklapaju ugovor o prijeboju. Bez suglasnosti svih sudionika nema prijeboja, što nije slučaj kod prijeboja na temelju jednostrane izjave iz odredbe čl. 195.-196. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO). Kod višestrukog prijeboja ne moraju biti ispunjene sve pretpostavke iz odredbe čl. 195. ZOO-a. Ne traži se uzajamnost, jer sudjeluje više subjekata, tako da svaki od sudionika ne mora biti (a najčešće i nije) istodobno i vjerovnik i dužnik ostalih sudionika.

Potpisivanjem višestrukog prijeboja svaki sudionik potvrđuje da ima dugovanje prema jednom od sudionika prijeboja. Ostali sudionici prijeboja nisu dužni provjeravati u istinitost te činjenice. Kod višestrukog prijeboja obveza ne prestaje kad su se međusobne tražbine vjerovnika i dužnika susrele, već je bitno kad je prijeboj proveden.

Prema tome, kada se radi o višestrukom prijeboju pravno je irelevantno je li tužitelj imao dugovanja prema tuženiku, odnosno je li svaki od sudionika prijeboja istodobno i vjerovnik i dužnik ostalih sudionika. Pravno relevantno je u biti to jesu li svi sudionici, između kojih i ovdje parnične stranke, potpisali (sklopili) ugovor o prijeboju.

U ovom slučaju, Izjava o prijeboju – kompenzaciji od 7. veljače 2006. je ovjerena potpisom i pečatom svih sudionika prijeboja, dakle tužitelja, tuženika i društva Locat leasing Croatia d.o.o. Zagreb (preslika isprave, list 41. spisa). Međutim, tuženik je opovrgao da je Izjavu o prijeboju potpisala i pečatom ovjerila od njega ovlaštena osoba. I tuženikovi zastupnici po zakonu u vrijeme sastavljanja izjave o prijeboju – kompenzaciji od 7. veljače 2006., Ginter Paul Kuhn i Damir Novotny u svojim iskazima (list 228.-229. spisa) osporili su da se radi o njihovom potpisu na Izjavi. Time je teret dokazivanja te relevantne činjenice, prebačen na tuženika.

Tuženik za trajanja postupka nije pokušao razjasniti tko je (po njemu) neovlašteno u njegovo ime potpisao i pečatom ovjerio izjavu o prijeboju – kompenzaciji od 7. veljače 2006. U spisu ne postoje jasni dokazi koji bi potvrdili da osoba koja je svojim potpisom i tuženikovim pečatom ovjerila izjavu o prijeboju – kompenzaciji od 7. veljače 2006., doista nije imala ovlasti ovjeriti je u tuženikovo ime.

Unatoč tome, rezultati dokaznog postupka upućuju na to da je suglasna volja parničnih stranaka bila sklopiti ugovor o prijeboju/višestruki prijeboj od 7. veljače 2006. kojim prestaje tužiteljeva obveza plaćanja učešća iz ugovora o leasingu za bager gusjeničar Komatsu PC 230 HND u iznosu od 375.355,62 kn. Naime, sudski vještaci Jere Brkan i Ante Blažević (nalazi i mišljenja, list 83.-89. 111., 114.-116., 178.-189., 196.-197., 198.-200. spisa) usuglasili su se oko toga da je između sudionika (tužitelja, tuženika i društva Locat leasing Croatia d.o.o. Zagreb) izvršen/proveden prijeboj na iznos od 375.355,63 kn za učešće kojeg je tužitelj trebao platiti prilikom sklapanja ugovora. Vještaci su na stručan i logičan način izveli zaključak o tome da je između sudionika višestrukog prijeboja proveden prijeboj pa ga prihvaća i ovaj sud. Pravilnost tog zaključak ne umanjuje činjenica što vještaci nisu dobili na uvid tuženikovu konto karticu za tužitelja za 2006. Tim više što je vještak Jere Brkan pozvao tuženika podnesti taj dokument, ali ga je on sam uskratio podnesti. S druge strane, vještak je na temelju podnesene mu dokumentacije utvrdio da su i tužitelj i društvo Locat leasing Croatia d.o.o. Zagreb knjižili spornu kompenzaciju. Vještakov zaključak dodatno osnažuje činjenica što je društvo Locat leasing Croatia d.o.o. Zagreb izdalo potvrdu od 18. svibnja 2009. o ispunjenju svih tužiteljevih obveza po ugovoru o leasingu za bager gusjeničar Komatsu PC 230 HND (list 59. spisa).

Kod ovakvog stanja stvari, ovaj sud zaključuje da je tužiteljeva obveza plaćanja učešća iz ugovora o leasingu u iznosu od 375.355,62 kn prestala višestrukim prijebojem od 7. veljače 2006., dakle prije podnošenja sporne bjanko zadužnice na naplatu (21. srpnja 2010.).

Ipak, tuženik je putem bjanko zadužnice ovjerene pod brojem OV-510/06 naplatio od tužitelja učešće iz ugovora o leasingu u iznosu od 375.355,62 kn. Tuženik je putem te bjanko zadužnice naplatio od tužitelja i kamate koje je obračunao na iznos učešća iz ugovora o leasingu. Prema nalazu i mišljenju vještaka Ante Blaževića, tuženik je na ime zakonske zatezne kamate po kompenziranom iznosu naplatio iznos od 316.078,33 kn. Stranke nisu prigovorile vještakovom izračunu kamata pa ga i ovaj sud prihvaća.

Činjenica da je tuženik spornom zadužnicom naplatio tražbinu u vezi koje je zadužnica dana (učešće iz ugovora o leasingu u iznosu od 375.355,62 kn uvećano za kamate u iznosu od 316.078,33 kn), iako je ta tražbina prestala nakon obvezivanja zadužnicom, čini osnovanim tužbeni zahtjev za utvrđenje nedopustivom ovrhe u iznosu od 500.000,00 kn sa zateznim kamatama na temelju bjanko zadužnice ovjerene pod brojem OV-510/06, uz trajnu zabranu naplate tuženiku po toj zadužnici.

Tuženik se za trajanja ovog postupka trudio uvjeriti sud da je bjanko zadužnica ovjerena pod brojem OV-510/06 služila i kao jamstvo ispunjenja obveza iz poslovnog odnosa stranaka u kojem je tužitelju dao u najam dva stroja te vršio usluge popravka više strojeva. Time je tuženik opravdavao to što je po spornoj bjanko zadužnici naplatio od tužitelja i obveze po računima za najam drugih strojeva (bager gusjeničar Komatsu PC 340 NLC i stroj

D65EX-12), kao i za troškove popravka i održavanja strojeva, sve s pripadajućim kamatama. Međutim, tuženik nije uspio uvjeriti sud u osnovanost svojih tvrdnji.

S obzirom na to da je tužitelj izričito osporio tuženikovu tvrdnju da je bjanko zadužnica ovjerena pod brojem OV-510/06 služila kao jamstvo ispunjenja drugih, budućih obveza (obveze iz poslovnog odnosa najma dva stroja te popravka više strojeva), odnosno da je došlo do njene konvalidacije, to se teret dokaza te tvrdnje nalazio na tuženiku (čl. 219. i 221.a ZPP-a). No, tuženik nije ničim potkrijepio svoje tvrdnje o tome da je bjanko zadužnica ovjerena pod brojem OV-510/06 služila kao jamstvo ispunjenja drugih, budućih obveza. Ni Herman Kos, tuženikov direktor prodaje u vrijeme spornog odnosa između stranaka (iskaz list 131.-132. spisa) nije bio siguran je li tužitelj predao novu bjanko zadužnicu kao jamstvo ispunjenja drugih, budućih obveza ili se koristila stara zadužnica. Tuženikovi zastupnici po zakonu u vrijeme sastavljanja izjave o prijeboju – kompenzaciji od 7. veljače 2006., Ginter Paul Kuhn i Damir Novotny u svojim iskazima nisu se ni očitovali o svrsi bjanko zadužnice ovjerene pod brojem OV-510/06.

Prema tome, imajući u vidu da tuženik do zaključenja glavne rasprave nije dokazao svoje prigovorne tvrdnje te cijeneći sve utvrđene činjenice i izvedene dokaze, valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev za utvrđenje nedopustivom ovrhe u iznosu od 500.000,00 kn sa zateznim kamatama na temelju bjanko zadužnice ovjerene pod brojem OV-510/06, uz trajnu zabranu naplate tuženiku po toj zadužnici.

Slijedom navedenog, pobijana presuda je preinačena prihvaćanjem kao osnovanog tužbenog zahtjeva za utvrđenje nedopustivom ovrhe u iznosu od 500.000,00 kn sa zateznim kamatama na temelju bjanko zadužnice ovjerene pod brojem OV-510/06, uz trajnu zabranu naplate tuženiku po toj zadužnici (čl. 373. ZPP-a).

Budući da je prihvaćen prvi (glavni) tužbeni zahtjev, ovaj sud nije odlučivao o drugom (podrednom) tužbenom zahtjevu za povrat neosnovano naplaćenog iznosa od 855.896,80 kn.

Preinakom pobijane presude, tuženik je u cijelosti izgubio parnicu. Zato on nema pravo na naknadu troškova postupka, već tužitelj (čl. 154. st. 1. ZPP-a).

Tužitelj ima pravo na sljedeće zahtijevane troškove zastupanja po punomoćniku odvjetniku po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 91/04, 37/05, 59/07, 148/09 - za radnje poduzete do 27. listopada 2012., broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15 - za radnje poduzete nakon toga; dalje: OT): za sastav tužbe i podneska od 8. prosinca 2017. kojima odgovara na nalaz i mišljenje vještaka iznos od po 5.000,00 kn za svaki (Tbr. 8.1. OT), za sastav podnesaka od 29. travnja 2013. i 19. veljače 2018. iznos od po 500,00 kn svaki (Tbr. 8.3. OT), za zastupanje na ročištima od 8. svibnja 2013., 19. srpnja 2017. i 11. travnja 2018. iznos od po 2.500,00 kn za svako (Tbr. 9.2. OT), za zastupanje na ročištu od 20. veljače 2013. od 1.250,00 kn (Tbr. 9.5. OT), za zastupanje na ročištima od 27. ožujka 2013., 16. listopada 2013., 11. prosinca 2013., 29. siječnja 2014., 13. prosinca 2017., 19. veljače 2018. i 13. lipnja 2018. iznos od po 5.000,00 kn za svako (Tbr. 9.1. OT) te troškovi sudske pristojbe na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 10.000,00 kn (čl. 4. Zakona o sudskim pristojbama, „Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15; dalje: ZSP). Kod određivanja visine nagrade, sud se rukovodio vrijednošću predmeta spora za utvrđenje.

Tužitelj ima pravo i na pripadajući PDV, uzimajući u obzir vrijeme poduzimanja parnične radnje. Tako mu za radnje poduzete do 1. ožujka 2012. pripada PDV po stopi od 23%, a od 1. ožujka 2012. stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“ broj 22/12), stopa PDV-a iznosi 25%. Tužitelj ima pravo i na naknadu troškova za vještačenje u iznosu od 3.000,00 kn.

Ukupan parnični trošak u iznosu od 81.337,00 kn, treba uvećati i za trošak žalbenog postupka, koji se sastoji od troškova za sastav dvije žalbe u iznosu od po 6.250,00 kn po Tbr. 10.1. OT, uvećano za PDV od 3.125,00 kn te troškova sudske pristojbe na žalbu u iznosu od 10.000,00 kn, što sveukupno iznosi 106.962,00 kn (čl. 154., 155. i 166. st. 2. ZPP-a). Prema tome, tužitelju se dosuđuju parnični troškovi u iznosu od 106.962,00 kn.

Na ostale zahtijevane parnične troškove, tužitelj nema pravo pa se njegov zahtjev za naknadu troškova u iznosu od 17.600,50 kn odbija kao neosnovan (čl. 154., čl. 155. ZPP-a).

Zagreb, 1. ožujka 2021.

Predsjednica vijeća
Jagoda Crnokrak

Broj zapisa: **eb2f8-30fa8**

Kontrolni broj: **0a02c-b13f6-199b6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=JAGODA CRNOKRAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.